

зовавахъ баснарь, магесникъ и лжеецъ, при-
 това ся заканвахъ да го вѣжтъ и дрѣго
 зло да мѣ сторатъ. И, найстиннѣ, напра-
 вили быхъ всичко ако не бѣше gy ѹкротилъ
 Архелай, царскій чиновникъ, кой-то го из-
 мѣжна изпомѣждѣ имъ. Докрый тоа чело-
 вѣкъ, като позна невинность-тъ на Св. Атана-
 сіа и като вида много-то негови нескротими
 враждебници, свѣтѣва-го скрытомъ да по-
 вѣгне и да отидѣ тамъ, дѣто никой да не-
 знае; и тѣй го поведе прѣзъ скрыты-тѣ
 ѹлицы на града и го испроводи на далечъ.
 На дрѣгый день неправѣдни-тѣ сждѣй, при-
 брани безъ Архелаа на свѣтъ, правихъ
 що сторихъ, осждаатъ праведнаго като единъ
 прѣлюкодѣй, ѹкіецъ и магесникъ; прѣпис-
 ватъ на книгъ всички-тѣ клеветы върхъ мѣ,
 издадохъ заповѣдь и извѣстіа повсѣдѣ на
 царшинѣ-тъ, дѣто сѣ найдѣ Атанасій въ
 градъ, село, или въ нѣкоя черковъ да го
 ѹловатъ. При това тѣи толкова распалихъ
 царскыя гнѣвъ, що-то самъ си Костантій,
 царь-тъ, раздренъ противъ Св-го, врычаше
 иманье и почестъ на оногова, кой-то мѣ го до-
 вѣде живъ, или ако не, главѣ-тъ мѣ да до-